

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **M. E.**, nar. X,
st. příslušnost R. U.
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem P.O.Box 21/OAM, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2024, č. j. OAM-1194/ZA-ZA11-D06/2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Spolková republika Německo.

II. Podání účastníků

Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že žalobce vyjádřil v řízení před žalovaným obavy z pronásledování jak na území domovského státu, tak i na území Německa, a žalovaný se k meritu podané žádosti nijak nevyjádřil. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný neuvádí nic k důvodům žádosti o azyl ani k obavám žalobce z pronásledování na území Německa.

2. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce přicestoval do EU na základě německého schengenského víza s platností od 9. 7. 2024 do 7. 8. 2024 a Spolková republika Německo uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Na žalobce se tak vztahuje čl. 12 nařízení Dublin III.

III. Posouzení věci krajským soudem

3. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
4. Žaloba **není** důvodná.
5. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*
6. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
7. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*
Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.
8. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 7. 9. 2024. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce má německé schengenské vízum s platností od 9. 7. 2024 do 7. 8. 2024, Spolková republika Německo uznala svoji příslušnost k rozhodování o žádosti o mezinárodní ochraně. Předchozí kritéria uvedená v nařízení v případě žalobce splněna nejsou a Spolková

republika Německo je proto dle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III ve spojení s čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. příslušná k posouzení žádosti žalobce.

9. Z obsahu správního spisu plyne, že v rámci poskytnutí údajů žádosti žalobce uvedl, že ve vlasti chtěl podnikat, ale nepodařilo se mu to. Exekutoři mu odebrali dům a banka chce, aby splatil půjčku. Pokud se vrátí, půjde před soud. Jiný problém v Uzbekistánu neměl a je to jediný důvod, proč žádá o udělení mezinárodní ochrany. Plánoval, že si najde práci v Německu (hledal ji přes internet), ale nenašel ji, zalíbilo se mu v ČR, je zde snazší život, zaměstnavatel nepodvádí, v Německu nikdy nebyl. V Uzbekistánu mu doporučili přijet do ČR, protože si zde najde dobrou práci a je zde dobrý přístup k migrantům. Bylo mu doporučeno, že s turistickým vízem Německa nemůže pracovat v jiných státech, ale v Česku je to možné. To jsou důvody proč přijel do ČR. V Německu nikdy problémy neměl, protože tam nikdy nebyl. Poučení o tzv. Dublinském systému obdržel a přečetl si ho. Německy nerozumí, do Německa vycestovat nechce, protože tam jsou vyšší ceny než v České republice. Nebudou mu stačit peníze, co má s sebou. Výslovně uvedl: „*To jsou všechny důvody, proč necestovat do Německa.*“ V Evropské unii nemá příbuzné ani jiné blízké sociální vazby. Výslovně uvedl, že nebude respektovat rozhodnutí o vycestování do Německa, chce získat české občanství. Má obavy, že bude z Německa vyhoštěn do Uzbekistánu, v České republice se mu to nestane. Chtěl doložit dokument z banky o výši dluhu, nic dalšího dokládat nechtěl.
10. Obecně platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
11. V řízení žádné takové okolnosti najevo nevyšly a žalobce při pohovoru neuvedl žádné důvody, krom své nechuti, proč by nemohl vycestovat do Německa. Žádné náznaky případné hrozby pronásledování na území Německa neuvedl. Námitky nepřezkoumatelnosti nejsou relevantní pro případné zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce v průběhu celého správního řízení tvrdil ve vztahu k Německu jenom to, že tam nikdy nebyl, německy nerozumí, jsou tam vyšší ceny a nebudou mu stačit peníze, které má s sebou. Žádnou, byť i hypotetickou, možnost pronásledování ze strany věřitelů a orgánů státu původu k Německu nevztáhl. Žalobce zjevně hledám prostřednictvím mezinárodní ochrany útěk před svými dluhy, které má v Uzbekistánu, nicméně nijak netvrdí, že by byl pronásledován ze strany státních orgánů ať už v Uzbekistánu, nebo na území Německa. Obava z návratu do Německa je spojena pouze a jedině s možností vyhoštění do Uzbekistánu.
12. Zároveň bylo úkolem žalovaného, potažmo nyní soudu, zhodnotit, zda v případě žalobce existují individuální okolnosti, které by mohly bránit přemístění žalobce do Německa. Soud má za to, že takové okolnosti v nyní projednávané věci nenastaly, resp. nebyly žalobcem

prokázány. Ekonomické důvody, které žalobce jako jediné pro svůj pobyt v ČR uvádí, mezi individuální okolnosti bránící přemístění žalobce nepatří.

13. Pokud jde o otázku obecných systémových nedostatků azylového systému Německa, žalovaný si opatřil jako podklad pro své rozhodnutí Informaci OAMP ze dne 30. 5. 2023 ohledně azylového systému v Německu, ze které vyplývá dostatečně popis azylového systému v dané zemi. Nevyplývají z ní podezření na systémové nedostatky, které by objektivně bránily přesunu žalobce do Německa k provedení azylového řízení. Aktuálnost uvedeného podkladu žalobce nespornuje.
14. Cílem řízení před žalovaným nebylo věcné posouzení žádosti žalobce, ale toliko posouzení a rozhodnutí otázky příslušnosti žalovaného k věcnému posouzení. V podané žalobě žalobce nijak nezpochybnil dostatečnost azylového systému v Německu tak, aby vznikly pochybnosti o systémových nedostatcích, které by vyloučily posouzení jeho žádosti v souladu se standardy států EU, které vylučují pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Zároveň ze správního spisu vyplývá, že Spolková republika Německo akceptovala požadavek ČR na převzetí žalobce k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.
15. V řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by bránily vycestování žalobce do Německa. Celá žaloba je v naprosto obecné rovině.
16. V řízení nevyplynuly žádné důvody, pro které by žalovaný nebo soud měl aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III., jehož aplikace se žalovaný ani sám nedomáhal. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že otázkou poskytnutí mezinárodní ochrany a skutečnostmi souvisejícími s případným návratem žalobce do země původu se věcně budou zabývat orgány státu, který je dle nařízení Dublin III. příslušný k posouzení jeho žádosti, tj. orgány Spolkové republiky Německo. Žalobce nemá na území ČR žádné rodinné ani jiné bližší sociální vazby (pozn. soudu – ani takové netvrdil), nemá tu žádné kulturní vazby a předchozí tvrzené pracovní pobyty nijak neprokazují natolik silnou vazbu na ČR, aby bylo nutné zabývat se aplikací čl. 17 nařízení. Žalobce se nepotýká se zdravotním omezením, je soběstačný, bez zvláštních potřeb. Samotná touha po práci v ČR, nebo obava z vyhoštění v Německu, není důvodem pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
17. Na závěr soud konstatuje, že úkolem tohoto řízení není posoudit věcnou důvodnost uplatněné žádosti o mezinárodní ochranu, ale pouze posoudit to, zda po procesní stránce bylo správně rozhodnuto o orgánu, který má věcnou důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu posoudit. Není proto na místě, aby se správní orgány že podtácky zabývali tím, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě.
18. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce. Žalobní námitky proto krajský soud shledal jako nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

20. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.
21. Jelikož soud o žalobě rozhodl věcně, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě již samostatně nerozhodoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 7. února 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce